

2. Шустіков А.А. Фінансова статистика : навч. посібник / А.А. Шустіков. – К. : КНЕУ, 2002. – 290 с.
3. Бюджетний Кодекс України від 01.02.2015 р. №2456-17 (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>
4. Горбунова О.Н. Фінансове право / О.Н. Горбунова. – М. : МАУП, 1996. – 400 с.
5. Карлін М.І. Фінанси країн Європейського Союзу / М.І. Карлін. – К. : Знання, 2011. – 639 с.
6. Юрій С.І. Казначейська система : підручник / С.І. Юрій, В.І. Стоян, М.Й. Мац. – Тернопіль : Карт-бланш, 2002. – 394 с.

REFERENCES

1. Artus, M.M. and Khyzha, N.M. (2005), *Byudzhetna sistema Ukrayini : navch. posib.* [Budgetary system of Ukraine : teaching aid], Vid-vo European university, Kyiv, Ukraine.
2. Shustikov, A.A. (2002), *Finansova statistika : navch. posibnik* [Financial statistics : teaching aid], KNEU, Kyiv, Ukraine.
3. “Budget Code of Ukraine of 01.02.2015 №2456-17 (with amendments and supplements)”, available at : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>
4. Horbunova, O.N. (1996), *Finansove pravo* [Finance law], MAUP, Moscow, Russia.
5. Karlin, M.I. (2011), *Finansi krayin Evropeyskoho Soyuzu* [Finance of European Union countries], Znannya, Kyiv, Ukraine.
6. Yuriy, S.I., Stoyan, V.I. and Mats, M.Y. (2002), *Kaznacheyska sistema : pidruchnik* [Treasury system : textbook], Kart-blansh, Ternopil, Ukraine.

УДК 347.998.85: 351.74

ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Ільницький В.О., аспірант

*Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого,
вул. Пушкінська, 77, м. Харків, Україна
Vladimir-ilnitskey92@rambler.ru*

Життя кожної держави сьогодні неможливо уявити без ефективного забезпечення прав і свобод людини й громадянина, які є найважливішим завданням внутрішньої та зовнішньої політики всіх держав. Саме функціонування всіх гілок влади для забезпечення прав і свобод людини, створення умов для їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави та суспільства в цілому. Актуальності набуває забезпечення безпеки, гарантування безпеки й добробуту громадян, забезпечення їх прав і свобод. Дуже доречно буде для життя України визначити поняття правоохоронних органів та поняття адміністративно-процесуальної діяльності.

Ключові слова: органи внутрішніх справ, адміністративно-процесуальна діяльність.

ПОНЯТИЕ АДМИНИСТРАТИВНО-ПРОЦЕССУАЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПРАВООХРАНИТЕЛЬНЫХ ОРГАНОВ

Ильницкий В.А.

*Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого,
ул. Пушкинская, 77, г. Харьков, Украина
Vladimir-ilnitskey92@rambler.ru*

Жизнь каждого государства сегодня невозможно представить без эффективного обеспечения прав и свобод человека и гражданина, которые являются важнейшей задачей внутренней и внешней политики всех государств. Само функционирование всех ветвей власти для обеспечения прав и свобод человека, создание условий для их практической реализации является тем критерием, по которому оценивается уровень демократического развития любого государства и общества в целом. Актуальность приобретает обеспечение безопасности, гарантирование безопасности и благосостояния граждан, обеспечение их прав и свобод. Очень

уместно будет для жизни Украины определить понятие правоохранительных органов и понятие административно-процессуальной деятельности.

Ключевые слова: правоохранительные органы, административно-процессуальная деятельность.

THE CONCEPT OF ADMINISTRATIVE PROCEDURAL ACTIVITY OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES

Ilytskyy V.O.

*Yaroslav Mudryi National Law University, str. Pushkin, 77, Kharkiv, Ukraine
Vladimir-ilnitskey92@rambler.ru*

The life of every state today can not be imagined without effective the rights and freedoms of man and citizen, which is the most important task of the domestic and foreign policies of states. It functioning of all branches of government to ensure human rights and freedoms, and opportunities for their implementation is the criterion for assessing the level of democratic development of any country and society. A significant and urgency is the aim of ensuring safety, security and well-being of citizens, their rights and freedoms. Society's needs and interests of the state to protect public order and to combat crime, the rights and freedoms intersect as ensuring law and order is one of the main functions of the state and is the key to social stability. At a time when both the state and society are interested in ensuring effective public safety, protection of rights and freedoms in the internal ordering of public relations in law enforcement. It should be emphasized that an important guarantee of legality and the rule of law is state law enforcement, which among other things made the police. The Police – one of the law enforcement agencies, whose activities are quite versatile and designed to protect the rights and freedoms of citizens, public interest, the fight against crime, public order and public safety. This activity is carried out on behalf of the state.

Key words: law enforcement, administrative and procedural activities.

Життя кожної держави сьогодні неможливо уявити без ефективного забезпечення прав і свобод людини й громадянина, які є найважливішим завданням внутрішньої та зовнішньої політики всіх держав. Саме функціонування всіх гілок влади для забезпечення прав і свобод людини, створення умов для їх практичної реалізації є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави та суспільства в цілому. Актуальності набуває забезпечення безпеки, гарантування безпеки й добробуту громадян, забезпечення їх прав і свобод. Потреби суспільства та інтереси держави щодо охорони громадського порядку, боротьби зі злочинністю, забезпечення прав і свобод громадян перетинаються, оскільки забезпечення законності й правопорядку становить одну з головних цілей держави та є запорукою стабільності суспільства. Держава й суспільство зацікавлені в ефективному гарантуванні безпеки громадян, належному забезпеченні їх прав і свобод, упорядкованості внутрішніх державних відносин у правоохоронній сфері. Слід підкреслити, що важливою гарантією правопорядку й законності є правоохоронна діяльність держави, яка здійснюється також через систему органів внутрішніх справ. Правоохоронні органи – це органи держави, діяльність яких є досить різнобічною та спрямовується на захист прав і свобод громадян, інтересів суспільства, боротьбу зі злочинністю, охорону громадського порядку й забезпечення громадської безпеки. Ця діяльність здійснюється від імені держави. Держава, як і суспільство, є зацікавленою в громадському спокої, впорядкованості внутрішніх державних відносин, забезпеченні особистої безпеки громадян, захисті їх прав, свобод і законних інтересів. У механізмі забезпечення особистої безпеки громадян важлива роль належить державі та її органам. І саме в цьому важливу роль відіграють правоохоронні органи. Боротьба зі злочинністю розглядається як актуальне загальнодержавне завдання великої політичної ваги, найважливіша складова частина багатопланової діяльності органів державної влади, насамперед органів внутрішніх справ.

Правова демократична держава має пріоритетні завдання щодо постійної турботи про зміцнення правопорядку й законності, захисту суспільства та кожної особи від злочинних посягань, організації й координації боротьби зі злочинністю на загальнодержавному рівні та в окремих регіонах.

Нормативні документи, які регламентують діяльність і структуру органів внутрішніх справ, виконують важливу організаційну роль, оскільки враховують результати попередньої аналітичної роботи з метою поліпшення діяльності кожного суб'єкта та об'єкта управління, визначають завдання й цілі управлінської діяльності, встановлюють компетенцію кожної структури та її відповідність змісту управлінського процесу [1, с. 56]. Сьогоднішня ознаменувалося для України низкою кардинальних змін у зовнішній і внутрішній політиці держави, під час яких пріоритетного значення набуло прагнення України отримати статус повноправного члена Європейського Союзу. Європейський вибір України обумовлюється необхідністю загальноєвропейської інтеграції як важливого чинника державної незалежності, безпеки, політичної стабільності, економічного розвитку країни та соціальної злагоди в суспільстві.

Правоохоронні органи є одним з елементів системи правоохоронних органів України. Їхня діяльність

спрямовується на забезпечення громадського порядку на всій території держави. Однак єдиного підходу до визначення поняття органів внутрішніх справ України немає, оскільки в чинному законодавстві не міститься термін «правоохоронні органи», а в науковій літературі він не висвітлюється досить широко та не має конкретної думки.

Пропонуємо розглянути декілька позицій щодо цього питання.

Наприклад, С.В. Белан пропонує таке визначення: «Органи внутрішніх справ – це правозахисні органи державної виконавчої влади, які беруть участь у здійсненні внутрішніх і зовнішніх функцій держави, спрямованих на забезпечення законності та правопорядку, захист від протиправних посягань на життя, здоров'я, права й свободи громадян, захист власності, природного середовища, інтересів суспільства та держави» [2, с. 45].

В.В. Молдован розкриває це поняття як органи системи виконавчої влади, які безпосередньо підпорядковуються міністерству внутрішніх справ та здійснюють функцію зміцнення законності й правопорядку, боротьби зі злочинністю, захисту прав і законних інтересів громадян нашої держави [3, с. 45]. З визначення органу внутрішніх справ, наданого В.В. Молдованом, доречно було б з'ясувати, що є міністерством внутрішніх справ, якому підпорядковуються органи внутрішніх справ. Міністерство внутрішніх справ як головний (провідний) орган у системі центральних органів виконавчої влади та його органи на місцях спрямовують свою діяльність на реалізацію державної політики у сфері захисту прав і свобод громадян, інтересів суспільства й держави від протиправних посягань; вони ведуть боротьбу зі злочинністю, охороняють громадський порядок, забезпечують громадську безпеку, безпеку дорожнього руху й пожежну безпеку, здійснюють охорону та оборону особливо важливих державних об'єктів.

У своєму дисертаційному дослідженні Ю.В. Фомін наводить таке визначення поняття органів внутрішніх справ: орган публічної адміністрації, на який покладається обов'язок щодо охорони громадського порядку, забезпечення громадського порядку, боротьби зі злочинністю, забезпечення прав і свобод людини й громадянина [4, с. 104].

Також можна зазначити, що на сьогодні існує проект Закону України «Про органи внутрішніх справ України», внесений у 2008 році народним депутатом України Г.Г. Москалем. Однак нестабільна політична ситуація в країні вплинула на те, що робота над зазначеним законопроектом не отримала свого логічного завершення, а отже, документ не було прийнято. Законопроект у статті 1 містить перелік визначених термінів, де є також поняття органів внутрішніх справ. Так, під органами внутрішніх справ України пропонується розуміти єдину систему органів державної влади, що підпорядковуються міністру внутрішніх справ України, на яких Конституцією й законами України покладено функції забезпечення правопорядку, громадської безпеки, цивільного захисту населення, охорони державного кордону та контролю за окремими сферами соціальної організації суспільства [5].

Отже, можна погодитися з думкою кожного автора. Однак, на наше переконання, це поняття слід розкрити більш повно, детальніше визначити коло завдань, у якому правоохоронні органи будуть тлумачитись як система органів виконавчої влади, що підпорядковується Міністерству внутрішніх справ України та виконує покладені на них функції згідно з Конституцією й законами України щодо забезпечення правопорядку, громадської безпеки, цивільного захисту населення, охорони державного кордону, контролю за окремими сферами соціальної організації суспільства, боротьби зі злочинністю, забезпечення прав і свобод людини й громадянина, забезпечення безпеки дорожнього руху та пожежної безпеки, здійснення охорони й оборони особливо важливих державних об'єктів.

Теоретичні питання, пов'язані з поняттям адміністративно-процесуальної діяльності органів внутрішніх справ, є без перебільшення одними з найбільш дискусійних у сучасний період. Дослідження цих питань, а також тісно пов'язаних із ними проблем визначення й структури адміністративно-процесуальної діяльності викликає труднощі, пов'язані насамперед з існуванням численності різноманітних і суперечливих, а іноді навіть взаємовиключних авторських позицій.

Першою сходинкою для розуміння поняття адміністративно-процесуальної діяльності органів внутрішніх справ буде такий термін, як «адміністративний процес України». Упродовж тривалого часу визначення адміністративного процесу обговорювалося в юридичній літературі, пропонувалися різні його варіанти й аргументація. Формулювання поняття адміністративного процесу залежить насамперед від загального підходу кожного автора до цієї проблеми.

Детальний аналіз юридичної літератури із цієї проблеми раніше давав можливість виділити два

основні підходи до визначення адміністративного процесу: широкий і вузький. Таким чином, адміністративний процес характеризувався в широкому й вузькому сенсах.

У широкому розумінні адміністративний процес – це встановлений законом порядок розгляду й вирішення індивідуально-конкретних справ, що виникають у сфері державного управління, судами (загальної юрисдикції чи спеціально створеними) або спеціально уповноваженими на те органами (посадовими особами). У вузькому розумінні адміністративний процес розглядають як провадження в справах про адміністративні правопорушення та застосування до правопорушників адміністративних стягнень. Іноді поняття адміністративного процесу у вузькому розумінні тлумачать (наприклад, Ю.П. Битяк) не лише як розгляд справ про адміністративні правопорушення та застосування адміністративних стягнень до винних, а й як розгляд справ із застосуванням заходів адміністративного примусу.

Представники концепції широкого розуміння адміністративного процесу (Д.М. Бахрах, Є.В. Додін, В.А. Лорія, О.Є. Луньов, Г.І. Петров, Ю.М. Козлов, В.Д. Сорокін та інші), як правило, отожднюють процес і процедуру та доводять процес до меж будь-якого правозастосування. Широке розуміння адміністративного процесу характеризується тим, що в поняття адміністративного процесу включається вся діяльність органів державного управління щодо застосування матеріальних норм, переважно адміністративного права, для розгляду й розв'язання будь-яких індивідуальних адміністративних справ. За такого підходу до адміністративного процесу однаково належать вирішення адміністративних справ «позитивного» характеру, тобто тих, що не мають у своїй основі спору (видача ліцензії або дозволу, реєстрація юридичної особи), а також розв'язання індивідуальних справ, що мають спірний характер, тобто справ «негативного» плану (розгляд скарг, розгляд справ про адміністративні правопорушення). Слід зазначити, що автори, які дотримуються широкого розуміння адміністративного процесу, визнають наявність у ньому також юрисдикційних проваджень і проваджень щодо розгляду індивідуальних управлінських справ, які не мають спірного характеру, проте межі й структура адміністративного процесу визначаються ними по-різному. Так, деякі автори під час формування концепції широкого розуміння адміністративного процесу включають до нього також порядок здійснення правотворчої діяльності органами державного управління. Вони вважають, що правотворчість як правова форма управлінської діяльності значною мірою регулюється адміністративно-правовими матеріальними нормами, що встановлюють компетенцію органів управління у сфері видання актів, ієрархію правових актів управління. Проте порядок підготовки, ухвалення, публікації правових актів управління має характер юридичної процедури та повинен урегульовуватися адміністративно-процесуальними нормами. Інші ж учені не включають процес адміністративної правотворчості в адміністративний процес, аргументуючи це тим, що правотворчий процес не пов'язується з вирішенням індивідуальних адміністративних справ, має суто специфічний характер.

Під час обґрунтування вузького підходу до визначення адміністративного процесу останній трактується як порядок здійснення юрисдикційної діяльності органів державного управління. За основу при цьому береться здійснення правоохоронної функції, ідеться про вирішення не будь-яких управлінських справ, а лише індивідуальних адміністративних спорів. При цьому в одній зі сторін або в обох сторін адміністративно-правових відносин існує думка, що її права й законні інтереси порушуються або обмежуються.

Адміністративний процес – це вид юридичного процесу, за якого адміністративно-процесуальними нормами регулюється діяльність виконавчих органів держави та їх посадових осіб, визначається порядок розгляду й вирішення конкретних адміністративних справ з урахуванням норм матеріального права.

Наступною сходинкою до з'ясування та встановлення поняття «адміністративно-процесуальна діяльність органів внутрішніх справ» є визначення ширшого поняття – «адміністративна діяльність». Для з'ясування сутності поняття адміністративної діяльності варто проаналізувати найпоширеніші в адміністративно-правовій літературі його визначення.

Л.В. Коваль під адміністративною діяльністю розуміє видання нормативних та індивідуальних актів [6, с. 116]. Однак запропоноване визначення не дозволяє з'ясувати суб'єктів, уповноважених на здійснення такого виду діяльності, вона пов'язується лише з виданням правових актів, що залишає поза її межами такі форми діяльності, як, наприклад, вчинення дій юридичного характеру чи здійснення організаційних заходів.

Л.Л. Попов адміністративну діяльність органів внутрішніх справ визначає як діяльність, пов'язану з

охороною порядку в громадських місцях, із забезпеченням безпеки руху транспорту й пішоходів, правил використання транспорту, з дотриманням паспортної системи [7, с. 5].

М.В. Ковалів визначає адміністративну діяльність органів внутрішніх справ як специфічну, виконавчо-розпорядчу, підзаконну, державно-владну діяльність з організації та здійснення охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, попередження й припинення злочинів та інших правопорушень [8, с. 8].

І.П. Голосніченко визначає адміністративну діяльність органів внутрішніх справ як урегульовану нормами адміністративного права їх виконавчо-владну діяльність, спрямовану на забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав і свобод, законних інтересів, громадського порядку, громадської безпеки, а також на боротьбу з правопорушеннями.

Основним завданням України на сьогодні є європейська інтеграція. Необхідними умовами для вступу країни-претендента до Європейського Союзу є здійснення відповідних трансформаційних заходів, у тому числі в адміністративній сфері. Тому в Україні розширюється сфера та вдосконалюється процесуальна регламентація всіх видів державної діяльності, у тому числі й адміністративно-процесуальної. Органи управління діють у всіх сферах життя суспільства, видаючи безліч нормативних актів щодо широкого кола питань, які зачіпають також права й свободи конкретних громадян. У свою чергу громадяни практично щодня звертаються в різні виконавчі органи для вирішення конкретних питань, пов'язаних із реалізацією та захистом наданих їм прав, виконанням покладених на них обов'язків. Різноманітна й складна взаємодія виконавчих органів держави між собою потребує належного вирішення проблеми їх взаємодії з різними недержавними структурами. Механізм такої взаємодії потребує чіткого адміністративно-процесуального регулювання. Отже, з огляду на нові реалії особливого значення сьогодні набуває якісно нове забезпечення гуманістичних вимог щодо діяльності держави шляхом створення такої системи органів державної влади, яка буде здатною істотно сприяти економічній стабільності в країні, підвищенню якісних стандартів життя та ефективності проведення економічних, політичних і соціальних реформ, а найголовніше – реформ у правоохоронній діяльності.

Зараз питання ефективної боротьби зі злочинністю, охорони громадського порядку, забезпечення прав і свобод людини й громадянина є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики всіх держав світової спільноти. Саме стан справ у названій сфері є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави й суспільства в цілому. Важливою гарантією правопорядку та законності є правоохоронна діяльність держави, що здійснюється через систему органів внутрішніх справ. Набуває необхідності дослідження пріоритетних напрямів реформування органів внутрішніх справ України – органів публічної адміністрації, на які покладено обов'язок щодо охорони громадського порядку, забезпечення громадського порядку, боротьби зі злочинністю, забезпечення прав і свобод людини й громадянина. За відсутності закріпленого на законодавчому рівні поняття адміністративно-процесуальної діяльності органів внутрішніх справ складно також визначити, якою є така діяльність на практиці, хоча це явище міцно зайняло своє місце в низці багатьох галузей вітчизняного права. Однак погляди на його сутність і правову природу далеко не завжди вирізнялися однозначністю. Час і вагомі зміни в житті нашої держави показали певні розбіжності в деяких поглядах на адміністративно-процесуальну діяльність, інші ж донині можуть слугувати теоретичною базою для подальшої оптимізації та вдосконалення нормативного регулювання в цій сфері.

У підручнику «Основи держави і права України» за редакцією В.Л. Ортинського, В.К. Гришука та М.А. Мацька міститься таке визначення: адміністративно-процесуальна діяльність – це діяльність виконавчо-розпорядчих органів із вирішення адміністративних справ на підставі норм адміністративно-процесуального права, здійснення управлінських функцій щодо реєстрації відповідних суб'єктів господарювання та надання їм дозволів, виконання різних завдань у сфері державного управління з урахуванням норм матеріального й процесуального характеру інших галузей права. Адміністративно-процесуальна діяльність за колом вирішення завдань та за обсягом повноважень не є рівнозначною адміністративному процесу, адміністративній юрисдикції. З іншого боку, адміністративно-процесуальну діяльність можна розглядати як визначену законом діяльність щодо вирішення конкретних завдань, покладених на правоохоронні органи, врегульованих нормами законодавства з дотриманням усіх правил і вимог, що виникають між сторонами адміністративних правовідносин, які не знаходяться між собою у відносинах службового підпорядкування, а також щодо застосування заходів адміністративного примусу для досягнення поставленої мети.

Аналізуючи специфіку адміністративно-процесуальної діяльності органів внутрішніх справ, можна

також розуміти під нею порядок здійснення державними органами специфічної діяльності щодо застосування адміністративного примусу, розгляду скарг, протестів і заяв.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бандурка О.М. Основи управління в ОВС України : теорія, досвід, шляхи удосконалення / О.М. Бандурка. – Х. : Основа, 1996. – 398 с.
2. Конспект лекцій з дисципліни “Організація роботи судових та правоохоронних органів” / уклад. : Ковалевська Т.М., Белан С.В. – Х. : АЦЗ України, 2005. – 96 с.
3. Молдован В.В. Правоохоронні органи. Курс лекцій : навчальний посібник [для студентів юридичних вузів та факультетів] / В.В. Молдован. – К. : Юмана, 1998. – 182 с.
4. Фомін Ю.В. Органи внутрішніх справ України в системі публічної адміністрації : адміністративно-правові засади : дис. ... канд. юр. наук : 12.00.07 / Ю.В. Фомін ; Харківський національний університет внутрішніх справ. – Х., 2012. – 245 с.
5. Про органи внутрішніх справ : Проект Закону України від 18.01.2008 р. № 1376 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=31401
6. Коваль Л.В. Адміністративне право України : курс лекцій / Л.В. Коваль. – К. : Основи, 1998. – 208 с.
7. Попов Л. Убеждение и принуждение. Организационно-воспитательные и административно-правовые средства охраны общественного порядка в деятельности советской милиции / Л. Попов. – М. : Московский рабочий, 1968. – 160 с.
8. Адміністративна діяльність : навч. посіб. / [В.В. Новіков, М.В. Ковалів, В.П. Столбовий та ін.] ; за заг. ред. доц. О.І. Остапенка. – Львів : ЛІВС, 2002. – 252 с.
9. Основи держави і права України : підручник / за ред. проф. В.Л. Ортинського, проф. В.К. Грищука, М.А. Мацька. – К. : Знання, 2008. – 583 с.

REFERENCES

1. Bandurka, O.M. (1996), *Osnovy upravlinnya v OVS Ukrayini: teoriya, dosvid, shlyakhi udoskonalennya* [Fundamentals of managing law enforcement agencies in Ukraine : theory, practice, ways of improving], Osnova, Kharkiv, Ukraine.
2. Kovalevska, T.M. and Belan, S.V. (compilers) (2005), *Konspekt lektsiy z distsipliny “Orhanizatsiya roboty sudovikh ta pravookhoronnikh orhaniv”* [Synopsis of lectures on the subject “Activity management of the judicial and law-enforcement agencies”], ATsZ Ukrayini, Kharkiv, Ukraine.
3. Moldovan, V.V. (1998), *Pravookhoronni orhany. Kurs lektsiy: navchalniy posibnik* [Law enforcement agencies. Lectures : teaching aid], Yumana, Kyiv, Ukraine.
4. Fomin, Yu.V. (2012), “Law enforcement agencies of Ukraine in system of public administration : administrative and legal framework”, Thesis abstract for Cand. Sc. (Jurisprudence), 12.00.07, Kharkiv national university of internal affairs, Kharkiv, Ukraine.
5. “On Law Enforcement Agencies”: Draft Law of Ukraine of 18.01.2008 № 1376, available at : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=31401
6. Koval, L.V. (1998), *Administratyvne pravo Ukrayini : kurs lektsiy* [Administrative law of Ukraine : course of lectures], Osnovy, Kyiv, Ukraine.
7. Popov, L. (1968), *Ubezhdienie i prinuzhdienie. Orhanizatsionno-vospitatelnye i administrativno-pravovye sredstva okhrany obshchestvennoho poryadka v deyatelnosti sovetskoj militsii* [Persuasion and coercion. Organizational and educational, administrative and legal means of protecting public order in the activities of the Soviet militia], Moskovskiy rabochiy, Moscow, Russia.
8. Novikov, V.V., Kovaliv, M.V., Stolboviy, V.P. et al. (2002), *Administrativna diyalnist : navch. posib.* [Administrative activity : teaching aid], LIVS, Lviv, Ukraine.
9. Ortinskiy, V.L., Hrishchuk, V.K. and Matsko, M.A. (editors) (2008), *Osnovy derzhavy i prava Ukrayini : pidruchnik* [Principles of state and law of Ukraine : textbook], Znannya, Kyiv, Ukraine.